

Είναι προδότες όσοι παρακολουθοῦν τούτη τήν ἐποχή, στήν τηλεόραση, τουρκοσειρές.

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)



Δημήτρης Νατσιός

«Δέν τοῦ πάει Τοῦρκος τούτου τοῦ τόπου, ρέ παιδιά, πῶς νά τὸ κάνουμε», ἔλεγε ὁ ποιητής Κώστας Μόντης, βλέποντας, μέ νοτισμένα μάτια, τὴν ωραία Ἀμμόχωστο, τὸν γενέθλιο τόπο του. Γιατί; διότι

«ἀπὸ ἐκεῖ πέρασε ἓνας ἄλλος λαὸς
ποὺ γέμισε πληγὲς τὸ χῶμα.
Βρῆκε ἐκκλησιᾶς καὶ τὶς χάλασε.
Βρῆκε λιακωτὰ καὶ τὰ κούρσεψε.
Βρῆκε τὰ βήματα ἑνὸς πολιτισμοῦ
καὶ θέλει νὰ τὰ παραγράψει.
Καὶ χαλᾷ. Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ κτίσει.
Καὶ ἱεροσυλεῖ. Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ σεβαστεῖ.
Καὶ καταστρέφει. Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ δημιουργήσει».

(«Ἀπ' ἐδῶ πέρασαν ἐκεῖνοι», Ἄνθος Λυκαύγης. Κυπριακὸ Ἀνθολόγιον Ε΄-Στ' Λευκωσία 1994, σελ. 195).

Ἔτσι μιλοῦν καὶ γράφουν ὅσοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα καὶ δὲν ξεχνοῦν (ἄλλο πράγμα, ἂν συγχωροῦν) τὶς ἀδικίες, τὶς λεηλασίες, τὶς σφαγές, στίς ὁποῖες μᾶς καταδίκασε ἡ συμβίωση μὲ τὸ ἐξ ἀνατολῶν θηρίο, με τὰ τουρκομεμέτια. Ἀλλὰ τώρα που καταντήσαμε «ἀνεμοδοῦρες, μηχανές διαφταρμένες», ὡς θὰ ἔλεγε ὁ τίμιος Μακρυγιάννης, ἔχουμε τὴν Τουρκιὰ στὰ σπίτια μας, στίς σάλες μας. Καθημερινοὶ μουσαφίραϊοι, φίλοι καρδιακοί, οἱ γλυκανάλατες, σαχλές τουρκοσαπουνόπερες καὶ τὰ κανιβαλικά σαβουροπαιχνίδια τύπου survival.

Οἱ Γενοκτόνοι τοῦ λαοῦ μας, οἱ ἐγκληματίες, οἱ δολοφόνοι τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Ἡλιάκη, τῶν τριῶν ἡρώων τῶν Ὑμίων, δόξη καὶ τιμή, μπήκαν στὰ σπίτια μας. Χάθηκε ἡ ἀγάπη στὴν πατρίδα. Φτώχυνε τὸ κράτος, τὸ καταλήστευσαν οἱ κοπροπολιτικάντηδες, ἀλλὰ ἡ ἀηδία, ἡ ἀπόρριψη ἐπεκτείνεται. Δὲν περιορίζεται στοὺς Γραικύλους τῆς σήμερον, ἀλλὰ «ἐπιπολαίως» ἀπλώνεται στὸ χθές, σ' αὐτοὺς ποὺ ἐς αἰὶ τοὺς χρωστᾶμε στοὺς νεκροὺς. («Ἑλλάδα εἶσαι γεννημένη ἀπὸ τοὺς πεθαμένους», κανοναρχεῖ ὁ ποητὴς Τάσος Λειβαδίτης).

Οἱ ἀνίκανοι τῆς σήμερον δὲν εἶναι ἡ πατρίδα. Αὐτοὶ εἶναι τὸ ὄνειδός της.

«Στῶμεν καλῶς».

Ἡ πατρίδα ποτὲ δὲν ξεπέφτει, δὲν χάνεται στὰ τάρταρα τῆς οἰκονομικῆς φρίκης, μονάχα ξαποσταίνει.

Διασώζει ὁ Γιάννης Βλαχογιάννης στὰ «Διηγήματά» του ἓνα φωτεινὸ συμβάν, στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ ἐκεῖνος ὁ «μεταξένιος» ἄνθρωπος, ὁ ἥρωας Κωνσταντῆς Κανάρης.

Μετὰ τὴν ἀποτυχία νὰ πυρπολήσει στὴν Ἀλεξάνδρεια τὸν αἰγυπτιακὸ στόλο ἐπιστρέφει μὲ τοὺς ναῦτες του, ὅλοι τους σὲ κακὴ κατάσταση, δίχως ψωμὶ καὶ νερό. Ἐμφανίζεται τότε, ἓνα αὐστριακὸ ἐμπορικὸ πλοῖο. Σαλτάρουν οἱ Ἕλληνες στὸ καράβι, πιάνει ὁ Κανάρης τὸν πλοίαρχο. «Τί θέλετε;» ρωτᾷ ἐντρομος ὁ καπετάνιος. «Ψωμί, νερό καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχει τὸ καράβι, γιατί πεθαίνουμε ἀπὸ τὴν πείνα», ἀπαντᾷ ὁ Κανάρης.

Ὁ αὐστριακὸς προστάζει καὶ κατεβαίνουν οἱ ζαῖρέδες στὴν βάρκα τοῦ μπουρλοτιέρη. Τοῦ λέει ὁ Κανάρης: «Δὲν ἔχω χρήματα νὰ σὲ πληρώσω τώρα· γράψε σ' ἓνα χαρτὶ πόσο ἀξίζουν καὶ φέρε το νὰ τὸ ὑπογράψω». «Δὲν κάνουν τίποτα», ἀποκρίνεται ὁ ξένος.

«Φέρε τὸ χαρτὶ καὶ γράψε δύο χιλιάδες γρόσια», εἶπε ἔντονα ὁ Κανάρης. Καὶ ἀφοῦ ὑπόγραψε:

«Ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ἔχετε ἔθνος», ἀπαντᾷ ὁ καντιποτένιος, τὸ κοπέλι τῆς «Ἱερῆς Συμμαχίας».

Καπνίζουν τὰ μάτια του, ἀστράφτει καὶ βροντᾷ ὁ Κανάρης. «Ἄν δὲν ἔχουμε ἔθνος, θὰ κάνουμε».

(Τὸν βρῆκε καὶ τὸν πλήρωσε, ὅταν γίναμε κράτος καὶ ὁ ἴδιος ὑπουργὸς καὶ πρωθυπουργός).

Ἔθνος ὑπῆρχε, ἡ ἔννοια τῆς πατρίδος, ὡς μνήμη ζωήρρυτος καὶ ἀειθαλῆς ζοῦσε – «ἐμᾶς ὁ αὐτοκράτοράς μας, ὁ Παλαιολόγος, ἐσκοτώθη εἰς τὰ τείχη γιὰ νὰ μὴν παραδώσει τὴν Πόλη», ἔλεγε ὁ Κολοκοτρώνης στὸν καπετὰν Ἀμίλτον – κράτος δὲν ὑπῆρχε.

Καὶ ὅταν ἔγινε, ἔγινε, ἀφοῦ «ἔφαγαν» τὸν μεγάλο Κυβερνήτη, τὸ ψευτορωμαϊκόν, αὐτὸ ποὺ σήμερα μᾶς ὑποτάσσει στὴν ἀκάθαρτη φράγκικη καλύπτραν καὶ στα τουρκικὰ φακιόλια.

(«Καὶ λευτερωθήκαμεν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ σκλαβωθήκαμε εἰς ἀνθρώπους κακορίζικους ὅπου ἦταν ἡ ἀκαθαροσία τῆς Εὐρώπης», λέει ὁ στρατηγός).

Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἥρωϊκοὶ ραγιάδες, ποὺ τοὺς «τηγάνιζε» καθημερινὰ ὁ ἀντίχριστος Τοῦρκος, εἶχαν τὴν πατρίδα φυλαχτὸ σὰν τὸ Τίμιον Ξύλο. Ἐμεινε ὁ Μακρυγιάννης ἀπὸ χρήματα κάποτε. Τοῦ λέει «ὁ φίλος του» (ἔτσι τὸν ὀνομάζει) Γρόπιος, πρόξενος τῆς Ἀουστρίας. «Εἶναι ἓνας Ἄγγλος, ὁ

Γκόρδον, βάνει τὰ μέσα τοῦ πολέμου, ὅσα χρήματα χρειαστοῦν. Τοῦ παραχωρεῖς τὴν θέση σου;».

Στοχεύει στὴ ρίζα, ὁ Γρόπιος, στὴν ἔμφυτη φιλοπρωτία καὶ φιλαρχία τοῦ Ἑλληνα τῆς ἐποχῆς, καί, πολὺ περισσότερο, στοὺς ἀδούλωτους, ἀπροσκύνητους, λεύτερους καπεταναίους τοῦ '21. Ὁ Μακρυγιάννης ὅμως, σὰν τὸν δίκαιο Ἀριστείδη λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας, λέει τοῦτα τὰ ἀθάνατα λόγια, πού τὰ βρίσκω ἀπ' τὰ ὁμορφότερα καὶ συγκινητικότερα, πού ἀκούστηκαν ἀπὸ Ρωμηούς, τοὺς ἐπιφανεῖς τοῦ Γένους μας:.

«Σύρε πές του, ὅποιος εἶναι αὐτὸς ὅπου θὰ βάλῃ τὰ χρήματα, ὄχι ἀρχηγὸν τὸν κάνω καμπούλι (=δέχομαι), διὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδος μου, ἀλλὰ ὅπου κατουράγει νὰ μοῦ δίνει νὰ πίνω ἐγὼ τὸ κάτρο· τὸ κάνω αὐτὸ καὶ τοῦ τὸ δίνω ἐνγράφως».

«Διὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδος» πίνει καὶ τὸ «κάτουρον» τοῦ Φράγκου ὁ στρατηγός, διὰ τὴν ἀγάπη τῆς πατρίδος ἄφησε ὁ Παῦλος Μελάς τὴν σύγχρονη Βαβυλώνα τῆς ἡδονοθηρίας, τῆς πλουτοκρατίας καὶ τῆς ἀσωτίας καὶ ἀνέβηκε «εἰς Μακεδονίαν» γιὰ νὰ βρεῖ γαλήνη, γιατί «ἐκεῖνο πού μετρᾷ εἶναι πῶς, ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λέν Ἑλλάδα, ἐννοοῦν τάφο. Λόγος ἐθνικὸς γι' αὐτοὺς εἶναι νὰ μιλᾷς μέσα ἀπὸ τὸ μνήμα».

Ἀπ' τὰ μνήματα, ἀπ' τὰ λευκασμένα κόκκαλα, ἐξ ἄλλου, βγαίνει ἡ λευτεριά. Εἶναι ἡ πατρίδα, θυσία καὶ «ἐντιμος πενία» (Παπαδιαμάντης).

Καὶ ... «φίλει τὴν πατρίδα κἂν ἄδικος ἦ» (Πλάτων) τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἂν εἶναι ἄδικη, δηλαδή, ἂν ἔγινε καὶ πάλι Ψωροκώσταινα. Τὴν μάνα μας τὴν ἀγαπᾶμε, τὴν σεβόμαστε καὶ τῆς κλείνουμε τὰ μάτια, δὲν τὴν φτύνουμε, ὅταν χάσει τὴν δύναμή της.

Αὕτὴ εἶναι ἡ πατρίδα. Χαμένα κορμιὰ καὶ λακέδες πού ἄρπαξαν τὸ βιὸς καὶ ποδοπάτησαν τὴν ὑπόληψή της, τὸ ψευτοκράτος, ἃς χαθεῖ μαζὶ καὶ οἱ ἀλιτήριοι πού τὸ ἀπομυζοῦν. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι τὴν ἐπιβουλεύονται, οἱ προαιώνιοι βρικόλακες, ἡ Τουρκιά, μακριά, μακριὰ ἀπὸ τὰ σπίτια μας. Ἄν χάσουμε τὴ μνήμη μας, θὰ χαθοῦμε.

«Ἡ Ἑλενα, συμμαθήτριά μου χρόνια, ἔγραφε πάντα στὸ ἐπάγγελμα πατρὸς μία λέξη πού ποτὲ δὲν καταλάβαινα: Ἀγνοούμενος», ἔγραφε ἓνα Ἑλληνάκι τῆς Κύπρου λίγο μετὰ τὴν «εἰρηνικὴ ἀπόβαση τοῦ Ἀτίλα», ὥς θὰ ἔλεγε καὶ ὁ κάθε τουρκοτζουτζές.

Πῶς νὰ τὸ κάνουμε; Δὲν τοῦ πάει Τοῦρκος τούτου τοῦ τόπου... Καὶ τί θὰ ἔλεγε ὁ ποιητής, ἂν ἄκουγε κουβέντες ἀγαρηνές, λόγια μαγαρισμένα στὰ σπίτια τὰ (ψευτο)ρωμαίικα; Καὶ θὰ τό γράψω καὶ ἃς εἶναι ὑπερβολή: Εἶναι προδότες ὅσοι παρακολουθοῦν τούτῃ τὴν ἐποχή, στὴν τηλεόραση, τουρκοσειρές.

20.02.2018

Πηγή: www.antibaro.gr/